

บทนำ

แม้กระทั่งตอนนี้ฉันก็ยังฝันถึงบ้านโบรดีส์วอตช์และฝันร้ายเหมือนเดิมทุกครั้ง
ฉันยืนบนถนนกรวดกลางมองบ้านหลังนั้นปรากฏเลื่อนรางอยู่เบื้องหน้าราวกับ
เรือผีล่องลอยในสายหมอก ไอเย็นเลื้อยอยู่แทบเท้าและจับเป็นเกล็ดน้ำแข็ง
เคลือบผิว เสียงคลื่นซัดสาดหน้าผาดังแว่วมา ผุ่งนกนางนวลเหนือศีรษะ
แผดเสียงร้องเหมือนเตือนให้อยู่ห่างไว้ ฉันรู้ว่าความตายรออยู่หลังประตูบานนั้น
แต่ฉันไม่ถอย เพราะบ้านกำลังร้องเรียกฉัน มันอาจเรียกหาฉันตลอดไป
ขับขานบทเพลงล่องลอยให้ฉันกลับขึ้นไปบนเฉลียงที่มีชิงช้าแกว่งไกวส่งเสียง
เอี้ยดอ้อัด

ฉันเปิดประตูบ้าน

ภายในเปลี่ยนไปจนไม่เหลือเค้าเดิม นี่ไม่ใช่บ้านหลังงามที่ฉันรักและเคย
อาศัย เถววัลย์เหมือนงูเขียวเลื้อยพันรอบราวบันไดแกะสลักขนาดใหญ่ บนพื้น
เกลื่อนด้วยใบไม้แห้งที่ปลิวเข้ามาจากหน้าต่างแตก เสียงน้ำฝนหยดจากเพดาน
ดังกัง ๑ เมื่อเงยหน้ามองก็เห็นคริสตัลอันหนึ่งห้อยอยู่โดดเดี่ยวจากโครง
แซนเดอเลียร์ ผนังที่ครึ่งหนึ่งทาสีครีมและติดบัวฝ้าเพดานสวยงามกลับมีรา
กระจายทั่ว นานมาแล้วก่อนที่โบรดีส์วอตช์จะถูกสร้างขึ้นบนเนินแห่งนี้ ก่อนที่

พวกคนงานจะลากไม้ชนหินมาก่อสร้างและตอกคานเชื่อมกับเสา พื้นที่ตรงนี้เคยเป็นป่า ดูเหมือนตอนนี้ป่ามาทางคืนอาณาเขตของมันแล้ว โบรดีส์วอตซ์กำลังเสื่อมถอย กลิ่นผุฟุ้งอบอวลในอากาศ

ฉันได้ยินเสียงแมลงวันบินหึ่ง ๆ อยู่ชั้นบน พอก้าวขึ้นบันไดเสียงนำขลุ่ยนั้นยิ่งดังกว่าเดิม บันไดแข็งแรงที่ฉันเคยเหยียบทุกคืนลั่นออดแอ็ดและยวบตามน้ำหนักตัว รวบบันไดที่เคยขัดมันจนขึ้นเงาถูกปกคลุมด้วยเถาวัลย์หนามแหลม เมื่อขึ้นมาถึงชั้นสองแมลงวันตัวหนึ่งก็บินมาตอมหัวฉัน ตัวที่สองและสามบินมาสมทบขณะฉันเดินผ่านโถงทางเดินไปยังห้องนอนใหญ่ ประตูห้องนั้นปิดอยู่ ได้ยินเสียงฝูงแมลงวันที่กำลังหิวโหยอยู่หลังบานประตู บางอย่างตืดดูดีให้พวกมันพากันรุมทิ้ง

ฉันเปิดประตู พลันเสียงหึ่ง ๆ ก็ดังอื้ออึงทันที ฝูงแมลงวันพุ่งเข้ามา กลุ่มรุมจนฉันหายใจไม่ออก สองมือปิดไล่พวกมันที่มารุมตอมผม ตา และปาก แล้วฉันก็ตระหนักได้ต่อนั่นเองว่าอะไรที่ล่อให้แมลงวันเข้ามาในห้องนี้เข้ามาในบ้านหลังนี้

ฉันโง่ล่ะ พวกมันกำลังรุมกินฉัน

1

ฉันไม่รู้สึกกังวลเลยสักนิดขณะเลี้ยวรถเข้าสู่ถนนนอร์ทพอยต์เวย์มุ่งสู่บ้าน
โบรดีส์วอตช์เป็นครั้งแรกตอนต้นเดือนสิงหาคม รู้แค่ว่าถนนเส้นนี้จำเป็นต้อง
ซ่อมแซม พื้นทางเท้าขรุขระเนื่องจากโดนรากไม้ชอนไช นายหน้าอสังหาริมทรัพย์
แจ้งกับฉันทางโทรศัพท์ว่าบ้านหลังนี้มีอายุหนึ่งร้อยห้าสิบกว่าปี ตอนนี้อยู่ระหว่าง
ปรับปรุง ช่วงสองสามสัปดาห์แรกฉันอาจต้องทนฟังเสียงช่างไม้สองคนตอกค้อน
โป๊ก ๆ อยู่บนหอคอย นี่คือเหตุผลว่าทำไมบ้านที่มองเห็นวิวมหาสมุทรกว้างใหญ่
จึงปล่อยเช่าในราคาแสนถูก

“ผู้เช่าคนก่อนมีเหตุให้ต้องออกจากเมืองไปเมื่อสองสามสัปดาห์ที่แล้วทั้งที่
สัญญาเช่ายังเหลืออีกสองเดือน คุณโทรหาฉันถูกเวลาจริง ๆ” เธอว่า “เจ้าของ
ไม่อยากทิ้งบ้านไว้ว่าง ๆ ตลอดฤดูร้อน เขาอยากรีบหาคนเช่าใหม่จะได้มีคนอยู่
ดูแลบ้าน ถ้าได้ผู้หญิงยิ่งดี เขาบอกว่าผู้หญิงมีความรับผิดชอบมากกว่า”

และผู้โชคดีคนนั้นก็บังเอิญเป็นฉัน

ในรถตรงเบาะหลัง แมวของฉันที่ชื่อฮันนิบาลร้องหงว ๆ ให้ปล่อยมัน
ออกจากกรงหิ้ว มันถูกขังอยู่ในนั้นตั้งแต่ออกเดินทางจากบอสตันเมื่อหกชั่วโมง

ก่อน เมื่อหันไปก็เห็นดวงตาสีเขียวเกี่ยวกราดของเจ้าแมวยักษ์พันธุ์เมนคูน
จ้องฉันผ่านลูกกรง

“ใกล้ถึงแล้ว” ฉันพูดกับมันทั้งที่เริ่มกังวลว่าอาจเลี้ยวผิดทาง

รากไม้กับก้อนดินที่จับเป็นน้ำแข็งดันให้ผิวถนนลาดยางปริแตก ต้นไม้
รกทึบขึ้นเรื่อย ๆ รถซูบารุคันเก่าของฉันบรรทุกระเบ้าเดินทางและเครื่องครัว
หนักอึ้งจนต้องรถครูดพื้นขณะขับกระดิ่งกระดอนผ่านทางคับแคบลอดใต้ป่าสน
แถวนี้ไม่มีที่ให้กลับรถ ต้องขับไปตามทางอย่างเดียวไม่ว่ามันจะพาไปที่ไหนก็ตาม
ฉันนิบลาร้องเสียงร่ำรอนกว่าเดิม คล้ายจะเตือนว่าหยุดเดี๋ยวนี้ก่อนจะสายไป

ฉันแหงนมองลอดกิ่งไม้ขึ้นไปและเห็นท้องฟ้าสีเทาไร ๆ พลันภาพป่า
ก็เปลี่ยนเป็นเงินหินแกรนิตที่มีตะไคร่เกาะเป็นหย่อม ๆ แผ่นป้ายผู้กร่อนยืนยัน
ว่าฉันมาถึงทางเข้าบ้านโบรดีส์วอตช์แล้ว แต่ถนนทอดเข้าไปในหมอกหนาที่บ
จึ้งยังมองไม่เห็นตัวบ้าน ฉันขับต่อไปตามถนนกรวด ล้อตบก้อนกรวดดัง
กรอบแกรบ หมอกบดบังจนมองไม่เห็นสุ่มท่อมไม้ที่ส่ายไหวตามลมและผาหิน
แกรนิตโล่งเตียน นกนางนวลที่บินวนอยู่เหนือศีรษะร้องโหยหวนอย่างกับฝูงผี
ทันใดนั้นตัวบ้านก็ปรากฏเป็นเงาทะมึนเบื้องหน้า

ฉันดับเครื่องแล้วนั่งมองโบรดีส์วอตช์อยู่สักพัก มีนาถึงมองไม่เห็นตัวบ้าน
จากตึนเนิน ผนังสีเทากลมกลืนไปกับหมอก หอคอยโผล่ให้เห็นเลือนราง
ท่ามกลางเมฆลอยต่ำ ต้องมีอะไรผิดพลาดแน่ ๆ นายหน้าอสังหาริมทรัพย์แจ้ง
ว่าบ้านมีขนาดใหญ่ แต่ก็ไม่ได้คิดว่าจะเป็นคฤหาสน์บนเนินเขา

ฉันลงจากรถแล้วมองสำรวจผนังเก่าซีดสีเทา บนเฉลียงมีชิงช้ายับ
เยี้ยวอัดอันทันกับมีมือที่มองไม่เห็นแกว่งมันอยู่ ไม่ต้องสงสัยเลยว่าบ้านหลังนี้
คงลมโกรกน่าดู ระบบทำความร้อนล้ำสมัย ห้องหับอัศจรรย์เหนือชั้น นี่ไม่ใช่
บ้านพักฤดูร้อนที่ฉันฝันไว้ ฉันอยากหาที่เงียบสงบเขียนหนังสือ...ที่สำหรับ
หลบซ่อน

สถานที่เยียวยาจิตใจ

แต่บ้านหลังนี้ให้ความรู้สึกเหมือนอาณาจักร หน้าต่างทุกบานจับจ้องมองมาประหนึ่งดวงตาปรักษ์ ผุ่กนางนวลแผดเสียงร้องราวกับเร่งให้ฉันรีบหนีไปตอนยังมีโอกาส ฉันถอยออกมาพร้อมกับได้ยินเสียงรถอีกคันวิ่งกรูกรักมาตามทาง

รถเลขสี่สีเงินชะลอจอดต่อท้ายรถฉัน ผู้หญิงผมบลอนด์ลงจากรถแล้วเดินโบกไม้โบกมือมาหา เธออายุไล่เลี่ยกับฉัน หน้าตาสะสวย รูปร่างผอมเพรียว บุคลิกและการแต่งตัวดูกระฉับกระเฉงมันใจ ไ้ตั้งแต่เสื้อคลุมของบรู๊กล์บราเทอร์สไปจนถึงรอยยิ้มที่ล่อนนัยว่าฉันนี่แหละเพื่อนแท้ของคุณ

“เฮวไอ้ใหม่คะ” เธอถามพลางยื่นมือมา “ขอโทษนะคะ ฉันมาสายไปนิด หวังว่าคุณคงรอไม่นาน ฉัน ดอนน่า บรั๊กกา นายหน้าอสังหาริมทรัพย์ค่ะ”

ขณะจับมือกันในหัวฉันเริ่มคิดหาข้ออ้างจะยกเลิกสัญญาเช่า บ้านหลังนี้ใหญ่เกินไปสำหรับฉัน ทางเข้าเปลี่ยวไปหน่อย มันน่าขนลุกแปลก ๆ

“ทำเลยอดเยี่ยมเลยไอ้ใหม่คะ” ดอนน่าซึ่งพูดพลางผายมือไปยังผาหินแกรนิต “เสียดายที่สภาพอากาศไม่เป็นใจเลยมองไม่เห็นอะไร แต่พอหมอกจางรับรองว่าคุณจะต้องตะลึงกับวิวมหาสมุทร”

“ขอโทษนะคะ แต่บ้านหลังนี้น่าจะไม่...”

ทว่าดอนน่าถือกุญแจบ้านชั้นบนได้เฉลียงไปแล้ว “คุณโทรมาได้จังหวะพอดี หลังวางสายจากคุณก็มีอีกสองคนโทรมาถามถึงบ้านหลังนี้ ช่วงฤดูร้อนนักท่องเที่ยวแห่มาเช่าในทักเกอร์โคฟกันคึกคัก ปีนี้ดูเหมือนคนไม่ค่อยอยากไปพักผ่อนแถบยุโรปเลยหาที่เที่ยวใกล้ ๆ บ้าน”

“ดีเลยคะที่มีคนอื่นสนใจอยากเช่า เพราะฉันคิดว่าบ้านหลังนี้ออกจะ...”

“ยินดีต้อนรับสู่วิมานแสนสุข!”

ประตูหน้าบ้านแกว่งเปิด เผยให้เห็นพื้นไม้โอ๊กเป็นมันขลับและราวบันไดแกะสลักสวยงาม ทุกข้ออ้างที่กำลังจะเอ่ยออกไปปล้นมลายสิ้น เหมือนมี

แรงดึงดูดบางอย่างทำให้ฉันก้าวเข้าไป ประตูปิด ฉันยืนอยู่ในโถงต้อนรับพลางแหงน
มองเซนเดอเลียร์ห้อยระย้าและฝ้าเพดานลวดลายวิจิตร ที่แรกคิดว่าในบ้าน
จะเย็น อับชื้น คลั่งด้วยกลิ่นฝุ่นกลิ่นรา แต่ตอนนี้กลับได้กลิ่นสี กลิ่นน้ำยา
ขัดเงาไม้ และกลิ่นทะเล

“ปรับปรุงใกล้เสร็จแล้วค่ะ” ดอนน่าชี้แจง “เหลืองานไม้อีกนิดหน่อยบน
หอคอยกับระเบียงดาดฟ้า แต่สบายใจได้ ช่างจะพยายามไม่ให้รบกวนคุณและ
เข้ามาเฉพาะวันธรรมดา คุณจะได้อยู่คนเดียวในวันเสาร์อาทิตย์ เพราะเจ้าของ
บ้านรู้ว่าไม่ค่อยสะดวกแบบนี้ไปถึงลดค่าเช่าให้ พวกเขาทำงานอีกแค่สองสาม
สัปดาห์ก็เสร็จแล้ว หลังจากนั้นคุณจะได้ครองบ้านหลังงามนี้แต่เพียงผู้เดียว
ตลอดช่วงฤดูร้อนที่เหลือ”

เธอเห็นฉันจ้องบัวฝ้าเพดานด้วยสายตาทิวงจิ่งพุดขึ้น “ฝีมือการซ่อม
ใช้ได้เลยใช่ไหมคะ เน็ดเป็นช่างไม้ของเราและเป็นช่างฝีมือด้วย เขารู้จัก
ทุกซอกมุมของบ้านนี้ดีกว่าใคร มาค่ะ ฉันจะพาเดินชมให้ทั่ว อยู่ที่นี้คุณคง
ทดลองสูตรอาหารด้วย ฉันเดาว่าคุณต้องอยากชมครัวสุดอลังการแน่ ๆ”

“ฉันเคยบอกเธอค่ะว่าทำงานอะไร จำไม่ได้แฮะ”

ดอนน่าหัวเราะเขิน ๆ “คุณบอกทางโทรศัพท์ว่าเป็นนักเขียนด้านอาหาร
ฉันเลยเลิร์ชกุเกิลดูนะค่ะ แล้วก็สั่งซื้อหนังสือของคุณที่เขียนเกี่ยวกับน้ำมัน
มะกอก ว่าจะขอลายเซ็นนะคะ”

“ยินดีค่ะ”

“เดี๋ยวคุณจะได้เห็นด้วยกับฉันว่าบ้านหลังนี้เหมาะสำหรับการเขียนหนังสือ
ที่สุด” นายหน้าอสังหาริมทรัพย์เดินนำเข้าไปในห้องครัวที่สว่างและโปร่ง พื้น
ปูกระเบื้องลายเรขาคณิตสีดำสลับขาว “มีเตาทำอาหารแบบหกหัวกับเตาอบ
ขนาดใหญ่พิเศษหนึ่งเครื่อง นอกนั้นเป็นเครื่องครัวมาตรฐาน แต่คุณบอกว่าจะ
ชนเครื่องครัวมาเอง”

“ค่ะ ฉันมีสูตรอาหารที่อยากทดลองทำยาวเหยียด และฉันไม่เคยไปไหน โดยขาดมติดกับกระทะประจำตัว”

“หนังสือเล่มใหม่เกี่ยวกับอะไรคะ”

“อาหารพื้นเมืองนิวอิงแลนด์ค่ะ ฉันกำลังค้นคว้าเรื่องอาหารการกินของ ครอบครัวชาวเรือ”

ดอนนำหัวเราะ “อาหารหลักก็ปลาสดเค็มไปหมด”

“ไม่ใช่แค่อาหาร แต่รวมถึงวิถีชีวิตของพวกเขาด้วย ฤดูหนาวยาวนาน คำคินอันหนาวเหน็บ ความเสี่ยงที่ชาวประมงต้องพบเจอยามออกรเรือ ชีวิตในท้องทะเลสมบุกสมบันน่าดู”

“จริงค่ะ หลักฐานอยู่ในห้องถัดไปนี่เอง”

“ว่าไงนะคะ”

“ฉันจะพาไปดูค่ะ”

เราเข้าไปในห้องรับแขกด้านหน้าซึ่งอุ่นสบาย ในเตาผิงมีท่อนพืนกองเรียงไว้พร้อมสำหรับจุดไฟ เหนือหิ้งเตาผิงแขวนภาพเขียนสีน้ำมันรูปเรือลำหนึ่งอยู่ในทะเลแปรปรวน หัวเรือแล่นตัดฟองคลื่นที่สาดกระเซ็น

“ภาพนี้เป็นแค่ภาพจำลอง” ดอนนำอธิบาย “ส่วนภาพต้นฉบับจัดแสดงอยู่ที่หอประวัติศาสตร์ในเมือง นอกจากนี้ยังมีภาพเหมือนของเจเรโมอาห์ โบรดี เก็บไว้ที่นั่นด้วย เขาทั้งรูปหล่อ ตัวสูง ผมดำขลับ”

“โบรดีนั้นหรือ...เพราะแบบนี้ถึงได้ตั้งชื่อบ้านว่าโบรดีส์วอตซ์ลินะ”

“ใช่ค่ะ กับตันโบรดีสร้างฐานะจากการเป็นกัปตันเรือ ควบคุมการเดินทางที่นั่นกับเซียงไฮ้ เขาสร้างบ้านหลังนี้ในปี 1861” ดอนนำมองภาพเขียนด้วยเนื้อตัวลั่นระริก “แค่เห็นภาพนี้ฉันก็เมาเรือแล้ว จำให้ถี่ไม่ลืมวันลงเรือแบบนี้ คุณเคยล่องเรือหรือเปล่านั้น”

“เคยตอนเด็ก ๆ ค่ะ แต่ตอนนั้นไม่ได้ขึ้นเรือมาหลายปีแล้ว”

“แนวชายฝั่งแถบนี้ขึ้นชื่อว่าเป็นหนึ่งในจุดล่องเรือที่สวยงามที่สุดของโลก ถ้าคุณมีใจรักด้านนี้ละก็นะ แต่ฉันขอถอนตัว” ดอนนำเดินข้ามห้องไปเปิดประตูบานคู่ “และนี่คือห้องที่ฉันชอบที่สุดในบ้าน”

ทันทีที่ก้าวเข้าประตูตามไป ฉันก็ถูกตริ๊งไว้ด้วยทิวทัศน์นอกหน้าต่าง หมอกลอยเอื่อย เบื้องหลังม่านหมอกนั้นฉันเห็นท้องทะเลไร้

“ตอนฟ้าโปร่งวิวตรงนี้จะทำให้คุณแทบลืมหายใจเลยล่ะคะ ตอนนี้อยมองไม่เห็นทะเล แต่พรุ้งนี้หมอกน่าจะสลายแล้วล่ะ”

ฉันอยากอ้อยอิ่งอยู่ที่ริมหน้าต่างต่อ แต่ดอนนำรีบเดินนำเข้าไปในห้องอาหารซึ่งมีโต๊ะไม้โอ๊กขนาดใหญ่พร้อมด้วยเก้าอี้เบาะตัว บนผนังแขวนภาพเขียนสีน้ำมันรูปเรืออีกภาพ แต่เป็นผลงานของศิลปินที่ฝีมือด้อยกว่ามาก ฉันเห็นชื่อเรือติดไว้บนกรอบ

มิโนทอร์

“นั่นเรือของเขาค่ะ” ดอนนำบอก

“หมายถึงเรือของกัปตันโบรติเธอคะ”

“ลำที่จมไปพร้อมกับเขา ต้นเรือเขียนภาพนี้ให้กับต้นโบรติเป็นของขวัญในปีก่อนหน้าที่ทั้งคู่จะสูญหายในทะเล”

ฉันจ้องมองภาพเรือมิโนทอร์ จู่ ๆ ฝนก็ตกชันรากับมีลมเย็นพัดวูบเข้ามาในห้อง เมื่อหันไปมองหน้าต่างก็พบว่าปิดสนิททุกบาน ดอนนำยกแขนขึ้น กอดอกเหมือนรู้สึกได้เช่นกัน

“ภาพนี้ไม่ค่อยสวย แต่คุณเซอร์บรูคบอกว่ามันเป็นสมบัติคู่บ้านหลังนี้ ฉันคิดว่ารายละเอียดของเรือน่าจะถูกต้องเพราะต้นเรือเขียนเอง”

“แต่เอามาแขวนไว้ตรงนี้นั้นน่าขงลูกนะ” ฉันกระซิบ “ยิ่งรู้ว่าเขาจมไปกับเรือด้วย”

“คุณพูดเหมือนชาร์ลอตต์เปียบ”

“ใครคะ”

“ผู้หญิงที่เคยเข้าบ้านหลังนี้ก่อนคุณ ชาร์ลอตตอยากรู้ประวัติของเรือมาก และตั้งใจว่าจะไปถามเจ้าของบ้าน” ดอนนำหน้าไปทางอื่น “ไปดูห้องนอนกันดีกว่าค่ะ”

เธอเดินนำขึ้นบันไดวน ฉันใช้มือลูบราวบันไดขัดมันที่ทำจากไม้โอ๊กซึ่งให้ความรู้สึกมันคงแข็งแรง บ้านนี้สร้างมานานนับศตวรรษ สืบทอดจากรุ่นสู่รุ่น ถึงอย่างนั้นมันก็ยังถูกปล่อยให้โล่งว่าง รอคอยเป็นที่พำนักของผู้หญิงตัวคนเดียว กับแมวอีกหนึ่งตัว

“กัปตันโบรดีมีลูกไหมคะ” ฉันถาม

“ไม่มีค่ะ เขาไม่ได้แต่งงาน หลังจากเสียชีวิตในทะเล บ้านก็ตกเป็นของหลานชายคนหนึ่งของเขา แล้วเปลี่ยนมือสองสามครั้ง ตอนนี้อาเธอร์ เซอร์บรุคเป็นเจ้าของ”

“แล้วทำไมคุณเซอร์บรุคไม่มาอยู่ที่นี่ล่ะ”

“เขามีสถานที่อีกหลังอยู่ที่เมืองเคปอลิซาเบธ ใกล้กับพอร์ตแลนด์ คุณเซอร์บรุคได้รับมรดกบ้านหลังนี้จากป้าของเขาเมื่อหลายปีก่อน ตอนถึงรุ่นเขาสภาพบ้านค่อนข้างทรุดโทรม เขาหมดเงินซ่อมแซมไปเยอะมากและอยากหาคนมาซื้อต่อเพื่อตัดภาระ” เธอหยุดพูดนิดหนึ่ง ก่อนหันมามองฉัน “เพื่อคุณสนใจ”

“ฉันไม่มีปัญญาดูแลบ้านหลังใหญ่โตขนาดนี้หรอกค่ะ”

“ไม่เป็นไร ฉันแค่พูดเผื่อไว้ แต่ถูกของคุณ บ้านเก่าแบบนี้ต้องเสียเงินบำรุงรักษาบานเยอะ”

ขณะที่เราก้าวไปตามโถงทางเดินบนชั้นสอง ดอนนำที่ชี้เข้าไปในห้องนอนสองห้องที่มีเฟอร์นิเจอร์น้อยชิ้น ก่อนเดินต่อไปยังประตูห้องสุดโถงทางเดิน

“นี่คือห้องนอนของกัปตันโบรดี”

เมื่อฉันก้าวเข้าไปก็ได้กลิ่นทะเลพัดมาวูบหนึ่ง ตอนอยู่ชั้นล่างก็ได้กลิ่นนี้แต่คราวนี้มันรุนแรงเหมือนฉันยืนประจันหน้ากับเกลียวคลื่น แต่แล้วกลิ่นก็หายไปฉับพลันอย่างกับมีคนปิดหน้าต่าง

“คุณจะได้ใจที่ตื่นขึ้นมาเห็นวิวนี้” ดอนน่าชี้ไปยังหน้าต่าง แม้ว่ามันนี้ ด้านนอกจะมองไม่เห็นอะไรเลยนอกจากหมอก “ช่วงฤดูร้อนดวงอาทิตย์ขึ้นฝั่งนี้ เหนือผืนน้ำ คุณจะได้เห็นแสงแห่งรุ่งอรุณ”

ฉันขมวดคิ้วมองที่หน้าต่างโล่ง ๆ “ไม่มีผ้าม่านหรือคะ”

“ไม่ต้องห่วงเรื่องความเป็นส่วนตัว เพราะข้างนอกไม่มีใครเห็นคุณอยู่แล้ว อาณาเขตบ้านยาวไปถึงสุดชายหาด” เธอพยักพยัดไปทางเตาผิง “คุณจุดไฟ เป็นไฟใหม่ ต้องเปิดปล่องควันก่อนทุกครั้งนะ”

“ฉันเคยไปพักบ้านไร่ของยายที่นิวแฮมป์เชียร์ ใช้เตาผิงบ่อยค่ะ”

“คุณเซอร์บรูคอยากให้ระวังไว้ล่ะ บ้านเก่าเป็นเชื้อไฟชั้นยอด” ดอนน่า ล้วงพงกัญแจจากกระเป๋าเสื้อ “ฉันคิดว่าน่าจะพาคุณเดินดูทั่วแล้วล่ะ”

“คุณบอกว่ามีหอคอยอยู่ข้างบน”

“อ้อ อย่าขึ้นไปเลยล่ะ ตอนนั้นมันร้อนมาก มีอุปกรณ์ก่อสร้างเต็มไปหมด แล้วก็ห้ามออกไปที่ระเบียงแดดฟ้าแดดจ้าจนกว่าช่างจะเปลี่ยนพื้นใหม่เสร็จ มันไม่ปลอดภัยค่ะ”

ฉันยังไม่รับพงกัญแจที่เธอยื่นให้พลางนึกถึงแวบแรกที่เห็นบ้านหลังนี้ หน้าต่างทุกบานจับจ้องมองมาประหนึ่งดวงตาปรักษ์ โบรดีส์วอตซ์ไม่ใช่สถานที่พักพิงอันอบอุ่น และสมองก็สั่งให้ฉันรีบถอยออกมา แต่พอได้ก้าวเข้ามาข้างใน ได้สูดกลิ่นของบ้านและสัมผัสเนื้อไม้ ทุกอย่างกลับเปลี่ยนไป

บ้านหลังนี้ยอมรับฉัน

ฉันรับพงกัญแจมา

“ถ้าคุณสงสัยอะไรถามฉันได้เลย ฉันอยู่ที่สำนักงานวันหยุดถึงวันอาทิตย์ หรือถ้ามีเหตุฉุกเฉินโทรเข้ามาเมื่อถึงฉันได้ตลอด” ดอนน่าพูดขณะที่เราเดินออกจากบ้าน “ชาร์ลอตต์ดีเบอริ์โทรที่จำเป็นของละแวกนี้ไว้ในครัว ทั้งเบอร์ช่างประปา หมอ และช่างไฟ”

“แล้วฉันจะรับจดหมายได้ที่ไหนคะ”

“ตรงปากทางเข้าบ้านมีตู้จดหมายอยู่ริมถนน หรือคุณจะไปรษณีย์
ในเมืองก็ได้ ชาร์ลอตต์เข้าเหมือนกัน” ดอนนำหยุดยืนข้างรถฉันแล้วมองกรง
แมวบนเบาะหลัง “โอ้โฮ ตัวเบ้อเริ่มเลย”

“ตัวทำลายบ้านจอมแสนนะ” ฉันบอก

“ตัวใหญ่มาก”

“สงสัยฉันคงต้องคุมอาหารมันแล้ว” ฉันเอื้อมไปลากกรงออกจาก
เบาะหลัง ฮันนิบาลงู้อืด “มันอารมณ์ไม่ดีเพราะถูกขังอยู่ในกรงมาตลอดทาง”

ดอนนำย่อตัวลงไปสำรวจฮันนิบาลใกล้ ๆ “มีนิ้วเท้าเกินหรือเปล่าเนี่ย
พันธุ์เมนคูนใช่ไหมคะ”

“ใช่ค่ะ หน้าเกือบสิบสองกิโลเนาะ”

“ล่าเหยื่อเก่งไหมคะ”

“ทุกครั้งที่มีโอกาส”

ดอนนำยิ้มให้ฮันนิบาล “งั้นมันต้องถูกใจที่นี้แน่”